

vynucení vstupu, vniknuvše ozbrojeně do dotyčného bytu, spáchaly tam násilí na Josefu V-ovi st. nebo na jeho domácích lidech, majetku neb věcech.

Čís. 1882.

Protiprávní sdělení úředních listin úředníkem jiné osobě samo o sobě není zneužitím moci úřední podle §u 102 písm. c) tr. zák., nebylo-li tu úmyslu způsobiti s d ě l e n í m spisů někomu škodu. Může však býti spoluvinou na zločinu podvodu ve smyslu §u 199 b) tr. zák.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1925, Zm I 715/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 29. září 1924, jímž uznáno bylo, že soudní dvůr je ku rozhodnutí o obžalobě státního zastupitelství ze dne 11. května 1924, vnesené na Karla Z-a a Vladimíra Z-u pro zločin jednak dokonaného, jednak nedokonaného podvodu podle §§ů 8, 197, 199 b), 200 tr. zák., pokud se týče pro zločin spoluviny na nedokonaném podvodu podle §§ů 5, 8, 197, 199 b), 200 tr. zák. nepřislušným a věc se odkazuje soudu porotnímu, zrušil napadený rozsudek a uložil nalézacímu soudu, by bez ohledu na právní stanovisko jím zaujaté ve věci samé znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Státní zastupitelství podalo na Karla Z-a a Vladimíra Z-u obžalobu pro zločin jednak dokonaného, jednak nedokonaného podvodu podle §§ů 8, 197, 199 b) 200 tr. zák. popřípadě pro zločin spoluviny na nedokonaném podvodu podle §§ů 5, 8, 197, 199 b) 200 tr. zák., jehož se dle obžaloby dopustili tím, že v dubnu 1924 v P. I. Karel Z. a Vladimír Z., nabídnuvše se Karlu M-ovi a Marii V-ové k sepsání rekursu proti vyměření daně z obratu nebo žádosti za slevu této daně, a slibivše jim, že svým vlivem vymohou příznivé vyřízení těchto podání, vše to v úmyslu, by je tímto lstivým předstíráním uvedli v omyl, jímž škodu Karel M. ve výši 1000 Kč a Marie V-ová ve výši 100 Kč, tudíž větší než 200 Kč, na svém majetku trpěti měli, předsevzali čin ke skutečnému vykonání vedoucí, zločin však jen pro překážku odjinud v to přišlou a náhodou nebyl dokonán; II. Karel Z., bera na sebe charakter veřejného úředníka, uvedl Jaroslava S-ého v omyl, jímž tento na svém majetku škodu 200 Kč trpěti měl a v této výši skutečně utrpěl; III. Karel Z. nabídnuv se Augustě P-ové, Juliu R-ovi, Gustavu B-ovi, Marii B-ové a Karlu K-mu, k sepsání rekursu proti vyměření daně z obratu nebo žádosti za slevu této daně a slibiv jim, že svým vlivem vymůže příznivé vyřízení těchto podání, při čemž bral vůči Augustě P-ové na se charakter veřejného úředníka, vše to v úmyslu, by je tímto lstivým předstíráním uvedl v omyl, jímž na svém majetku Karel K. škodu 200 Kč a ostatní v nezjištěné výši trpěti měli, předsevzal čin ke skutečnému vykonání vedoucí, zločin však jen pro překážku odjinud přišlou a náhodou

nebyl dokonán; IV. Vladimír Z. zlé skutky ad II. III. uvedené radou a poučením a schvalováním nastrojil, k nim úmyslně příčiny zavdal, k jich vykonání zúmyslným opatřením prostředků pomáhal a k bezpečnému jeho vykonání přispěl a napřed s pachatelem o podíl na zisku se dohodnul.

Nalézací soud prohlásil se k rozhodnutí o této obžalobě nepřislušným a odkázal věc na soud porotní. Dle přesvědčení soudu zakládají skutky, na kterých spočívá obžaloba, zneužití úřední moci podle §u 101 tr. zák., pokud se týče spoluviny na tomto zločinu podle §u 5, 101 tr. zák. Skutkovou podstatu tohoto zločinu spatřuje soud v tom, že Vladimír Z. jako státní úředník proti své úřední povinnosti předával úřední spisy o daňových záležitostech Karlu Z-ovi a že vyhotovil seznam stran podle úředních spisů, vše to k účelu, by se Karel Z., osoba na daňových záležitostech nikterak nesúčastněná, mohl v jednotlivých daňových případech informovati a od stran pak peníze požadovati, a přichází podle tohoto předpokladu k závěru, že Vladimír Z. v tom úmyslu, by buď státu neb oněm stranám škoda byla způsobena, své úřední moci v úřadě zle užil a že mu Karel Z., jehož náležitě informoval a jenž ho znal, tím, že přejímal od něho úřední spisy, v tomto jeho počínání pomáhal.

Proti tomuto stanovisku uplatňuje zmáteční stížnost důvod zmátečnosti čís. 6 §u 281 tr. ř. a to právem. Soud má při svém názoru zřejmě na mysli skutkovou podstatu zneužití úřední moci podle §u 102 písm. c) tr. zák., avšak toto zákonné ustanovení předpokládá úmysl, by sdělením úřední listiny byla způsobena někomu škoda. Dle svědectví Josefa K-a a přípisu presidia zemského finančního ředitelství v Praze nebyl Vladimír Z. samostatným referentem, jeho práce podléhala aprobaci přednosty odboru (jeho zástupce), kteří neshledali nikdy, že Z. nějak porušil svou úřední povinnost. Podle hájení se obžalovaných, ničím nevyvráceného, bylo jejich úmyslem, pomoci si k penězům tím způsobem, že se obraceli na obchodníky, podávající stížnosti proti vyměření daně z obrátu, nabídli jim vliv na brzké vyřízení a možné odepsání daně a vyžádali si pak na nich za tuto ochotu peněžitou odměnu. K tomuto účelu odevzdal Z. Z-ovi úřední spisy zemského finančního ředitelství, týkající se daňových věcí oněch obchodníků, by se jimi mohl vykázati vůči těmto a aby tak učinil své tvrzení věrohodným. Sdělení úředních listin jiné osobě bylo tudíž Z-ovi jen prostředkem k tomu, by uvedl jiné osoby v omyl a vylákal tak na nich peníze, a nebyla tato jeho činnost v souvislosti s úřední mocí jemu svěřenou. Také osoby, na něž se obžalování obrátili, neměly utrpěti škodu protiprávním sdělením úředních listin, nýbrž omylem, který v nich obžalování vzbudili tím, že jim nabídli vliv na brzké vyřízení stížnosti a případný odpis daně, ačkoliv Z. ve své úřední činnosti na takové vyřízení vlivu neměl a také své úřední povinnosti v nějakém směru neporušil. Protiprávní sdělení úředních listin jiné osobě samo o sobě nemůže založiti při nedostatku zlého úmyslu vytčeného v §u 1 tr. zák. a §u 101 tr. zák. skutkovou podstatu zločinu zneužití úřední moci, nedostává-li se další náležitosti tohoto zločinu t.j. úmyslu způsobiti takovým sdělením úřední listiny někomu škodu. Naproti tomu nelze tvrditi, že by jednání obou obžalovaných vylučovalo zákonné známky zločinu podvodu po případě zločinu spoluviny na pod-

vodu podle §§ů 8, 197, 199 b), 200 tr. zák., (§ 5 tr. zák.), jak v obžalovacím spise zevrubně jest odůvodněno.

Čís. 1883.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.)

Skutková podstata Šu 11 zákona nevyžaduje, by urážlivý projev směřoval k nějaké činnosti presidentově nebo vycházel z určitého jeho jednání.

Spadá sem výrok, že oslavy, pořádané na počest presidenta republiky, jsou komedií.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1925, Zm II 534/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 22. září 1924, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem urážky presidenta republiky podle Šu 11 čís. 2 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 Sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Podřadění činu pod zákon je bezvadné. Nálezací soud uznal, že obžalovaná slovy »Wir machen da draussen die Komödie nicht mit«, jakožto hrubě zneuctivajícím projevem presidentu republiky na cti ublížila a ho ve veřejný posměch uvedla, a odsoudil ji, poněvadž projev se stal veřejně, pro přečin podle Šu 11 odstavec prvý a čís. 2 zák. na ochranu republiky. Stížnost popírá správnost kvalifikace činu předně proto, že prý president republiky neměl na vítání a jeho přípravách vůbec žádné činné účasti, naopak hrál při tom roli úplně trpnou, takže již proto nemohl býti na své cti uražen. Leč stížnost přehlíží, že president hold mu vítajícím obecenstvím přinášeny přijímal; dále nechává stížnost mimo zřetel, že návštěva presidenta rep. byla splněním dávného přání obyvatelstva, aby ve svém středu přivítání mohlo presidenta nejen jako hlavu státu, nýbrž i jako svého osvoboditele; stížnost neuvědomuje si také, že i široké masy lidu mají ode dávna své formy, v nichž činí svoje hromadné projevy, a že formy ty jsou všudy obvyklé, nelišice se podstatně svou zevní podobou. Že by president bud' sám výslovně nařídil svoje uvítání a určité způsoby poct neb vykonával prostřednictvím svých orgánů vliv na dotyčné uspořádání, stížnost netvrdí, naopak vylučuje možnost takovou již s ohledem na osobnost presidentovu, nepřející formálností. Jest nepopíratelné, že uvítací projevy loálně smýšlejících vrstev obyvatelstva byly výrazem spontánní a opravdové radosti, a že je samozřejmo, že vůči takovým projevům nemohl ani vítaný president zůstatí lhostejným a zcela trpným. Nemá proto tvrzení stížnosti o trpné roli presidenta republiky při uvítání podstaty. Když za takových okolností oslavu, pořádanou na uvítání hlavního reprezentanta státu a zároveň jeho budovatele, jsou označeny komedií, tedy něčím směšným a nedůstojným, dlužno plně přisvědčiti soudu první stolice, spatřil-li v tom pro-